

Унмик знао за „ЖУТУ КУЋУ“

Агенција Срна тврди да има доказе да су форензичари Унмика знали за „жуту кућу“.

Агенција наводи да је у поседу поверљиве преписке шефа Мисије за истраге злочина из Скопља и Приштине Емона Смит са шефом Мисије за истраге Патриком Лопезом Тересом у којој Смит, на Тересов захтев, доставља извештај о исходу разговора које је имао са шефом Унмиковог Одељења за правду Полом Кофијем у вези са злочинима на Косову и Метохији, са посебним освртом на „жуту кућу“.

Један од сведока трговине органима на Косову и Метохији до детаља је испричао како је као возач и стражар 1999. и 2000. био послат најмање три пута у област Бурела у Албанији, где су држани заточени Срби, животне доби од 25 до 35 година, сви довезени са подручја КиМ, које су претходно отели или заробили припадници терористичке ОВК, па су форензичари Унмика знали за случај „жута кућа“, наводи Срна.

У извештају се наводи да је сведок под бројем „3“ описао један „излет“, када је возио претпостављеног оперативца ОВК до куће јужно од Бурела, где је надзирао закопавање и премештање људских остатака који су били у црним мртвачким врећама.

Сведок је из возила посматрао како је око 20 људских лешева закопано на малом гробљу на око километар од те куће. Сведок је идентификовао тог оперативца ОВК као Бесима Вокшија.

Даље се наводи да је сведок од показаних десет кућа са различитих локација из Албаније без двоумљена идентификовао „жуту кућу“ као што су то пре њега урадили остали сведоци, иако је у међувремену „ жута кућа ` префарбана белом бојом“.

У наставку Смитовог извештаја наводи се да сведок „Н“, возач, поседује лично знање о неколико испорука у Албанију и да је он прецизно навео координате локације масовних гробница.

Наводи се да се транспорт на локацији под бројем један „масовне гробнице /више њих/“, догодио око 2. августа 1999. године. Сведок је испричао да су тела довезена из области Пећи на локацију у околини Тропоја, коју је потом описао.

Према извештају, на локацију Кукеш довожена су тела из области Суве Реке. Сведок „Н“ је видео тела умотана у сиву војничку ћебад. Према његовим речима, углавном су били мушкарци, неколико жена, а тела су била посута „капорит“ прашком да сузбију смрад.

Сведок је са Смитом и његовим тимом долазио до локације и том приликом описао логор који је претходно био лоциран на другој страни планине у близини извора речице која тече према подручју Косова и Метохије.

У извештају се истиче да су већина заробљеника у том логору, према речима сведока, били припадници МУП Србије и Војске Југославије, који су претходно држани у селу Жижа на подручју Косова и Метохије, а у Албанију су пребачени почетком јула те године.

Сведок је испричао да му је извесни Милири рекао да су неки присиљивани да раде до смрти, потом закопавани у близини места где је он „избацивао свој товар“. Сведок је навео да је логор постао нека врста припремне „ваздушне бане“ за оне Србе који су изабрани да буду „донори органа“.

Смит је објаснио да су у провери навода сведока о месту локације масовне гробнице даље наставили да возе кроз шуму све док нису угледали извор.

„Скренули смо камионима десно и низбрдо неких 50 метара, где се налазило огромно сломљено 'тропско' дрво, које је обележавало улаз у шуму. Сведок прича да су овде заустављали возила и да су одавде носили српске лешеве низ падину у шуму. Тамо их је чекао Енвер Цоколи из обавештајне службе ШИК“, навео је Смит.

Према речима сведока, било је ископано 15 великих јама и убацивали су по два леша у једну јаму.

„Јаме-гробнице су биле сакривене иза обода шуме, улазећи у шуму од два до 15 метара дубоко, у правој линији“, написао је Смит.

У извештају следи преписка, до које је Смит дошао, између шефа форензичара Унмик Хозе Пабла Бараибара и извесног Клинта, која је означена као „веома поверљива“.

Бараибар је, како је навео, желео да Клинту укратко изложи доказе сакупљене у последњих годину дана, а који се тичу судбине несталих Срба и других који су киднаповани или „нестали“ на Косову и у Албанији.

„Комплетна слика о томе шта се прецизно десило тим људима, када и зашто, још није потпуно уобличена. Али, имамо више (углавном заштићеног идентитета) сведока који су изјавили да су отмичари у блиским везама с ОВК држали између 50 и 300 људи заточених на локацијама у близини Тропоја и Кукеша (Бићаја)“, навео је Бараибар.

Он је додао да су ти људи, углавном, били Срби са Косова и Метохије.

„Према истим изворима, неки од заточеника су били још живи и заточени у

Албанији све до краја лета 2000. Ова информација је базирана на изјавама ових сведока“, рекао је Бараибар.

Он је навео да су три човека (нижерангирани припадници ОВК) потврдили учешће у транспорту Срба са Косова и Метохије у Албанију, у најмање шест различитих прилика, почевши од јуна 1999, а два сведока су такође пребацивала мање групе заробљеника са локација у северној Албанији у напуштене куће у близини Бурела, у централној Албанији.

Други сведок, описан такође као „обичан војник ОВК“, пријавио је да је видео заточене Србе на локацији у близини Тропоја, у лето 1999. године.

Други „обични оперативац ОВК“ описао је Србе заточене у селу на косовској страни границе на путу за Тропоје. Он је изјавио да су по његовом повратку у то село и септембру 1999. године, већина тих Срба била пребачена у Албанију.

Један косовски Албанац који је био заточен у бази ОВК у Кукешу, изјавио је да је тамо видео три српска цивила која су потом пребачена у Бурел, где је постојао албански затвор опремљен медицинском клиником.

„Тај затвор је коришћен као команда ОВК и индикативно је да је блиски сарадник Хашима Тачија лекар Шаип Муља имао ’канцеларију’ на тој локацији“, навео је Бараибар.

Према његовим речима, у време када су Србима насилно одстрањивани унутрашњи органи на овом подручју боравио је и аустралијски хирург Крег Јуришевић који се оружјем борио на страни ОВК и „који се хвалио у аустралијским медијима да је рањеним Србима прекраћивао муке метком из ватреног оружја – веома чудне и подударајуће околности“.

„Један бивши виши официр ОВК такође је потврдио постојање илегалних затвора у северној и централној Албанији“, додао је Бараибар.

Он је написао да су три сведока која су учествовала у транспорту заробљених Срба са Косова и Метохије у Албанију изјавила да су добила чудно наређење, да не смеју да повреде заробљенике, нарочито не абдомен или торзо оружјем или било каквим чврстим предметима.

Двојица сведока су изјавила да су по испоруци Срба у заробљеничке логоре, они (Срби) прегледани да ли имају модрице, да би се установило да нису физички малтретирани.

„Срби који су одвођени живи у Албанију већином су били мушкарци цивили старости између 25 и 50 година“, навео је Бараибар.

Према његовим речима, три сведока су описала два албанска доктора, чија имена је доставио, која су била присутна у илегалним затворима у северној и централној Албанији.

„Два сведока су навела да су они и најмање још један доктор Арапин прегледали заробљенике и осталима издавали наређења. Сведоци такође изјављују да су доктори вршили медицинска тестирања на заробљеницима, али кажу да нису лично присуствовали тим радњама. Два сведока су нам потврдила да су над заробљеницима рађена ултразвучна медицинска испитивања“, објаснио је Бараибар.

Два сведока, двојица од три пратиоца на транспорту заробљених Срба, описала су вожњу заробљеника из илегалног затвора код Кукеша (Бићај) до друге локације у Бурелу. Они су детаљно описали кућу где су заточеници одвођени.

„Трећи сведок, виши официр ОВК нам је дао скоро идентичан опис те куће. Један од пратилаца, кога ћу овде назвати 'М' нас је навео прецизно да нађемо ту кућу, која се потпуно уклапала у овај опис. Тада смо фотографисали инкриминисану кућу и показали другом свједоку 'А' заједно са десет других сличних кућа“, додао је Бараибар.

Он је написао да је сведок „А“ идентификовао инкриминисану кућу, као локацију где је вршио испоруке заробљених Срба крајем лета 1999, па све до краја лета 2000. године.

„М‘ и ‘А‘, које смо срели путем различитих извора, и не познају један другог, изјавили су да је инкриминисана кућа код Бурела била опремљена медицинском опремом, која је коришћена за вађење органа из тела заточених Срба. ‘М‘ је изјавио и да му је то потврђено и од других који су били на тој локацији, док нам је ‘А‘ описао главну просторију у кући и снажан ‘болнички‘ мирис, за који верује да је био анестетик“, истакао је Бараибар.

Према његовим речима, трећи сведок, бивши виши официр ОВК описао је како је та импровизирана клиника, коришћењем медицинске опреме украдене из болница и клиника са Косова и Метохије, успостављена у централној Албанији, да би се потом користила за вађење органа из тела заточених Срба.

Три сведока су навела да су људски органи вожени на аеродром Ринас код Тиране, око два сата вожње од инкриминисане куће, и потом авионом у Истанбул.

Ти сведоци су такође потврдили да су људски остаци закопавани иза куће и на још неколико локација у близини.

„Сви наши сведоци су изјавили да су ову ‘операцију‘ организовали средње рангирани и виши функционери ОВК. Ипак, свега неколико сведока усудило се да именују те функционере који су били присутни када су заробљеници сакупљани на Косову“, написао је Бараибар.

Према његовим речима, једно од имена које се појавило је био Исмет Тара из Ораховца.

Три сведока су потврдила да су видела медицинска документа са здравственим детаљима неколико заробљеника. Један сведок, виши официр ОВК, потврдио је да су ти документи били кључни у „трговини органима“ и да су коришћени да би се усклађивали „донори“ са клијентима-пацијентима ван земље.

„Три сведока су описала како су лешеве Срба пребацивани са Косова и Метохије у Албанију, да би се сакрили докази о убијању цивила. Један од тих сведока је лично учествовао у тим раднама“, наводи се у Смитовом извештају који се у овом делу завршава текстом „Крај шифроване поруке“.

[Преузето са: http://www.intermagazin.rs/](http://www.intermagazin.rs/)